

[Glistrup.]

Dette er udgangspunktet for den behandling, som vi nu foretager, som efter forretningsordenen er den eneste behandling af den type sager, der her er tale om. Og hvad er det så for argumenter, der fra ja-sigernes side er kommet frem dels i betænkningen, dels i den ordførelse, vi hørte fra fællesordføreren, hr. Skytte, dels i, hvad man har kunnet læse sig til, at folketingets medlemmer, der har deltaget i avisdebatten, har fremført af synspunkter? Det er ting, som simpelt hen ikke går til spørgsmålets kerne.

For det første har man sagt: vi skal selvfølgelig stemme ja i denne sag, således som vi altid gør det i sager i henhold til grundlovens § 57. Men det kan ikke nytte noget at tro, at fordi man stemte ja f. eks., for at tage et typisk tilfælde, efter at fru Lene Bro havde kørt for hurtigt ovre på Samsø, kan man uden videre slutte til, at så skal man også i en sag af denne art stemme ja. Jeg vil vove at påstå, at henved 5 millioner danskere kender denne sags forløb, form og indhold så godt, at de uden videre vil være enige med mig i, at denne sag ikke uden videre kan sammenlignes med og afgøres efter den samme pølsemaskinerecept som tidligere sager. Dens karakter er vidt forskellig fra tidligere sagers, derfor kan man intet slutte fra det, som hr. Skytte fremhævede, at folketinget aldrig har afslået en fremsendt anmodning om samtykke til tiltalerejsning, til, at man heller ikke skal meddele et afslag i det foreliggende ganske specielle tilfælde. Tværtimod, udgangspunktet må selvfølgelig som i enhver civiliseret kriminalret være det, at er man i tvivl, så må man stemme nej.

Men som hr. Skytte formulerede det, er der også en anden måde at argumentere for en ja-stilling her i sagen på, nemlig at man tager udgangspunkt i det helt rigtige, at det, som folketinget skal tage stilling til, er ikke, om den pågældende er skyldig eller ikke-skyldig i de sigtelser, der er rejst imod ham, det tilkommer domstolene. Så er det, at mange i den offentlige debat, og jeg mener i og for sig også hr. Skytte i det indlæg, vi har hørt fra ham her i dag, gør sig skyldig i den fejl, når man siger, at så skylder vi respekten for domstolene, at vi siger ja. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt. Når vi har grundlovens § 57, hvorefter det er folketinget, der

har ansvaret for at afgøre et spørgsmål som det, der foreligger her, kan folketinget selvfølgelig ikke skyde det ansvar fra sig ved at sige, at vi uden videre af respekt for domstolene siger ja til de anmodninger, der kommer.

Denne bestemmelse i grundloven har heller ikke, som hr. Skytte var indé på at antyde noget om, noget at gøre med, at det er fortidens parlamentariske system, der klinger igennem. Parlamentarismen i Danmark blev som bekendt sædvane fra 1901 og er grundlovsfæstet i 1953. Desuagtet er bestemmelsen i grundlovens § 57 gentaget såvel i grundloven fra 1915 som fra 1953. Derfor kan man ikke af nutidens parlamentariske system med hr. Skytte slutte, at man uden videre skal sige ja til den anmodning, der er kommet.

Nej, betragtningerne må, når man skal finde frem til, om det er ja eller nej, der skal voteres for i et tilfælde som det foreliggende, være andre og anderledes dybtgående end dem, der er fremført fra hr. Skytte og i størstedelen af den offentlige debat, der hidtil har været ført.

Grundlovens § 57 er for det første en beskyttelse for domstolene, for at domstolene ikke skal belastes med ting, som i deres kerne er af politisk natur. Det er ikke domstolenes opgave at løse politiske strids-spørgsmål, politiske kampspørgsmål, i samfundet. Det er ikke det, vi har domstolene til.

Når man nu ser, hvordan det anklagemateriale er, som er grundlaget for, at man ønsker et ja fra justitsministerens side til den foreliggende indsats fra anklagemyndigheden, har vi jo et tilfælde, hvor anklagemyndighedens eget materiale viser, at efter at man i mere end 2 år har rodet og snaget i alle papirene, interne notater osv. hos mig, har man ikke fundet ét eneste tilfælde efter anklagemyndighedens egen opstilling, hvor jeg har overtrådt loven, således som loven normalt fortolkes.

I stedet for indfører man — og det er grundlaget for samtlige anklagepunkter — en teori om, at der er tale om noget fiktivt, og det er denne helt nye teori, denne fiktionsteori, som man i en sag som den foreliggende, vil vælte over på domstolene at tage stilling til. Det er ikke noget juridisk spørgsmål, man hermed vil bede domstolene om at